

[Sigsgaard.]

sont, og om udbygning af TV til uddannelsesformål og så foretage nedskæringer, der forringer TV-programmerne. Regeringsbladene ofrer jo megen spalteplads på angreb på fjernsynsprogrammerne; for fremtiden bør de tilføje, at regeringspartierne har ansvar for den forringelse, der jo nu må ske, og som er gennemtvunget af disse partier.

Vi vil stemme for forslagene om, at der stilles flere penge til rådighed for boligfonden. Vi tror ikke, at det vil løse alle problemer; fondens formålsparagraf er jo langtfra tilstrækkelig, men selvfølgelig vil det da hjælpe.

Forslagene om yderligere bevillinger til mødrehjælpsinstitutionerne kan vi også støtte; det er ganske særlig bevillinger til uddannelsesformål, det drejer sig om.

Ligeledes kan vi stemme for forslaget om, at der bevilges 30 mill. kr. mere til kollegiebyggeri. Vi tror ikke, at det er tilstrækkeligt, og det samme gav hr. Grünbaum da også udtryk for herfra for lidt siden. I dag bygges der vel op imod 3.000 kollegieboliger pr. år, og tallet burde snarere være 10.000-15.000, men forslaget er en tilkendegivelse af den udvikling, der skal i gang, og vi kan støtte det.

En række ændringsforslag — og lad mig her nævne nr. 98, nr. 105 og nr. 108 — går ud på nedskæring af bevillinger til sociale formål; baggrunden er, at finansministeriet ikke har villet godkende oprettelsen af nye stillinger på socialforskningsinstituttet og ved mødrehjælpen, og at man har skåret ned på bevillingerne til uddannelse af socialrådgivere. Jeg skal ikke begære særskilt afstemning om disse forslag — det kommer der alligevel ingenting ud af — men jeg vil understrege, at VS er imod den nedskæringspolitik på det sociale og det uddannelsesmæssige område, som forslagene er udtryk for.

Forslag om ekstrabevillinger på sådanne områder, som jeg her har nævnt, eller om skattelettelser for små indtægter affærdiges jo af regeringen med, at det er der ikke råd til; det er vi ude for mange gange her i

salen. Finansministerens ændringsforslag; hvorefter selskabsskatten forventes at ville give 100 mill. kr. mere, end man tidligere har regnet med, viser jo noget andet, og det viser også, at aktieselskaberne har forøget deres indtægter meget væsentligt, samtidig med at lønarbejderne kun har haft beskedne stigninger — i parentes bemærket vil jeg i den forbindelse nævne, at man i København regner med, at faglærte arbejdere i 1968 steg 9 pct. i indkomst set i forhold til 1967, mens ufaglærte arbejdere kun steg 8,3 pct. Trods mange smukke ord om, at de lavtlønnede skal have et løft, så går det altså i praksis den modsatte vej.

VS har stillet 4 ændringsforslag til finansloven. Vi foreslår, at statsrevisorernes lønninger falder bort, og når hr. Poul Dam nu her gav udtryk for opfattelsen af, at det kun var en enkelt af statsrevisorernes lønninger, vi ville have skulle falde væk, så må jeg måske sige, at hr. Poul Dam på det seneste måske er blevet lidt for sensibel. Hvis vi skulle have det mærkelige formål, så ville vi jo nok have nøjedes med at stille forslag om det måske. Men jeg synes i stedet for, hr. Poul Dam skulle prøve på at vurdere vort forslag sådan lidt mere sagligt: er der grundlag for at give de lønninger? Og må jeg så i øvrigt lige i samme forbindelse sige, at når hr. Poul Dam undrer sig sådan over, at vi tager en anden stilling nu, end vi gjorde som medlemmer af et andet parti for to år siden, så tror jeg efterhånden ikke, at det kan ophidse så forfærdelig mange, at der findes medlemmer i dette ting, der er i stand til at ændre standpunkt til tingene efterhånden, og jeg ved heller ikke, om det sådan er nogen stor fejl, at man ændrer standpunkt på forskellige punkter.

Jeg vil gerne begrunde, hvorfor vi har det standpunkt, som har givet sig udtryk i ændringsforslaget her. For det første er statsrevisorerne jo ofte travlt optagne toppolitikere, der simpelt hen ikke har tid til at gøre så forfærdelig meget ved revisionsarbejdet. For det andet træder det revisi-